

end vi ellers vilde have, men, at det er den almindelige Prisstignings Forhold, der har medført det, saa tror jeg ikke, det vilde være rigtigt at indskrænke sig til at forhøje paa et bestemt Punkt; men det vilde heller ikke være klogt. Det er et stort og forretningsmæssigt vanskeligt Spørgsmaal, hvorledes man skal forhøje Prisen paa Varen uden at formindske sin Omsætning. Uden selvfølgelig at komme ind paa Jernbanekommissionens Forhandlinger kan jeg sige, at dette har været Genstand for lange og indgaaende Overvejelser. Jeg har den Tro, at det vil lykkes at fremsætte et Forslag, som ikke vil vække alt for megen Misnøje, og som samtidig vil vogte sig for at ramme i nogen særlig Grad og paa en betænkelig Maade de to mest ømtaalige Punkter paa Jernbanetaksternes Omraade, nemlig de allerkorteste og de allerlængste Afstande. Ved de allerkorteste Afstande vil en Forhøjelse fra 15 til 20 Øre mærkes følelig i en Forringelse af Trafikken, og ved en Forøgelse af Afgiften paa de lange Afstande vil akkurat det samme være Tilfældet. Det sidste, fordi Summen allerede er ret betydelig for dem, der skulle betale, og det første, fordi det er en Udgift, som skal afholdes 1, 2 eller flere Gange om Dagen. Jeg tror, det skal lykkes at tilvejebringe et Forslag, som skal forøge Statsbanernes Indtægt med noget over 2 Mill. Kr., maaske nærmere 2½ Mill. Kr. Men jeg vil gerne paa Forhaand bede om, at man ikke vil gøre alt for meget for at vække Stemning ved at sige, at kun i den Retning maa Forhøjelsen ske. Jeg tror ikke, det vil være klogt at gøre det. Jeg deler den Anskuelse, at Nærtrafikken ikke bør beskattes yderligere, end den er, allerede af den Grund, som jeg antydede, nemlig at det er den mest ømtaalige. Altsaa, af rent forretningsmæssige Grunde vil det være urigtigt at røre ved den. Jeg tror, det er teknisk muligt at løse Spørgsmaalet paa en tilfredsstillende Maade. Men det er umuligt at se bort fra den Vanskelighed, der er i det Forhold, Bevillingsmyndighederne staa i til den Regering, vi have. Det er, selv om en Regering staa i et uvenligt Forhold til Repræsentationen, dog muligt at faa indført Nedsættelser i de Skatter og Afgifter, Befolkningen skal betale, det kan man forholdsvis let blive enig om. Men naar det gælder om at sætte Skatter op og forøge Afgiften for Statspræstationer, kan der ikke være nok af gensidig Tillid fra Repræsentanterne over for Folket og fra Folket over for Repræsentanterne, fra Repræsentationen over

for Regeringen og fra Regeringen over for Repræsentanterne. Da maa man staa Ryg mod Ryg og tage imod de Skrub, som altid maa falde ved slige Lejligheder; thi ingen bliver fornøjet med at skulle betale mere end tidligere. Jeg tillader mig at tvivle om, at den nuværende Regering vil kunne gennemføre en saadan Sag, hvor megen Dygtighed, Indsigt og Kundskab den i øvrigt maatte sidde inde med paa dette Omraade, men jeg erkender, at det er en Sag, som kræver Løsning ikke mindst af den Grund, som er bleven fremhævet af flere Talere, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), det ærede Medlem for Københavns Amts 3die Valgkreds (O. Hansen), nu fra den højterede Finansminister og ogsaa fra anden Side, nemlig, at det vil blive ganske nødvendigt i Løbet af en ikke for fjern Fremtid at gøre noget alvorligt for de uheldigst stillede af vore Jernbanefunktionærer. Jeg tror, at for saa vidt det ikke skulde lykkes Jernbanekommisjonen paa et for Arbejdet i denne Samling gunstigt Tidspunkt at fremkomme med sin Betænkning over Lønningssagen, vil det blive nødvendigt midlertidigt at bøde paa de ugunstige Forhold, som disse fast ansatte Funktionærer leve under.

Bluhme: Der er nogle Punkter paa Finansloven, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, men efter de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Odense i Dag (Scavenius), føler jeg mig dog tvungen til forinden at imødegaa et Par af de Bemærkninger, han fremkom med.

Over for det ærede Medlem har man den Fordel, at han er den eneste af Højre, kan man sige, som man paa heldig Maade kan forhandle med. Han er nemlig altid villig til at anerkende Modpartens Berettigelse til at tale ud fra sit Standpunkt. Desto mere undrer det mig, at det ærede Medlem i Dag efter min Mening gjorde Venstre og særlig vor Ordfører, den første Taler ved Finanslovens Behandling (J. C. Christensen), temmelig betydelig Uret. Det ærede Medlem udtalte, at Venstre havde ikke Ret til at stille sig saa fjendtligt over for det nuværende Ministerium, som det efter Ordførers Udtalelser havde gjort — det var at tilsidesætte Kongens Ret og Landstingets Ligeberettigelse. Det forekommer mig, at Venstre har fuldt ud Ret til at indtage den omtalte Holdning. Thi, som allerede fremhævet af den første Taler, ligger der i den Maade, hvorpaa